

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izbaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 80 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 29. oktobra 1897.

List 43.

Vseh vernih dan.

I.

Več zvezd nebo večerno pač ne šteje
Kot svečic danes po grobih plamti,
Zanetilo ljubeče jih srce je,
Ki rajnkim večnega miru želi...
Vse moli, joka in v nebo vzdihuje,
Naj prošnje jim za rajnke Večni čuje.

Tu žena blede, mož tam britko joka,
Tam mati, oče tiho se solzi;
Tam v kotu zreš klečečega otroka
Ki po umrlih stariših ihti...
Ah blagor mu, ki ga ima na sveti
Da mu pomaga v večni raj dospeti!

Vse moli za umrle... A za mano,
Kdo bo za mano jokal, se solzil?
Oh, kjer spim jaz, ostane vsem neznano,
Na moj grob nihče ne prižge svetil.
Žalujka le nad mano bo šumela
In tiho: Pokoj večni! mi želela...

Vitigoj.

II.

Tiha noč nastlala je nebroj
Zvezdic svetlih na nebesnem svodi,
Vse turobno, tajno... Mir, pokoj
Je zavlada nad zemljo povsodi.

Glej med zidi rožnat vrt krasan,
Dom predragih rajncih glej tam doli,
Kamor legel trudni je tlačan,
V slogi z njim spi bogatin oholi.

Kot da neštevilnih zvezdic svit
V temnem, bajnem morji se zrcali,
Po grobéh je lučic svit razlit,
Ki jih rajncim so živeči vžgali

Borni kmetič in zatiran rob
Ter gosa bogata v dragi svili:

Vsi dejali vencev so na grob,
Vsi grobove danes so krasili.

Od nagrobnih kamenov, cipres
Črne dolge vlečejo se sence,
Vijejo se med grobovi vmes,
Cvetke krijejo in drage vence.

Zdi se mi, da kot iz gróbov vrst
V belih haljah vstajajo duhovi,
Zdi se mi, da zopet v hladno prst
Jih pogoltnejo nazaj grobovi.

Zora, glej, prodira že temó,
Zvezde tam na nebu že bledijo,
Vetrec jutranji pihlja hladno...
Nočne sanje lahno odbežijo.

Notranjec.

Verne duše v vicah.

Gledali smo zadnjič veselečo se množico svetnikov v nebesih, častitali smo jim na njih veliki sreči in časti ter se priporočali njih močni priprošnji. A danes ozrimo se v kraj trpljenja, v kraj, kjer duše pravičnih, ki so umrli v malih grehih in še niso dostali časnih kaznij, trpe hude kazni, dokler ne bodo popolnoma očiščene. Ta kraj imenuje se vice. Iz tega kraja ališimo mili glas trpečih: „Usmilite se me, usmilite se me, vsaj vi prijatelji moji, ker roka Gospodova me je zadela.“ Da se jih pa usmilimo, moramo vendar kaj prej vedeti o kraju in načinu trpljenja ter osodi teh ubogih duš. Če je kdo usmiljenja potreben, potrebne so ga verne duše v vicah. Zakaj? Ravno besedica „verne“ nam to pove. Te duše, ki so bogoljubno živele in srečno dokončale svoj tek, umrle so hrepeče po uživanju Božjem. Toda, niso bile še do-

volj očiščene in oprane, zato pa se morajo viciati v vicah, odtegnjeno jim je gledanje Božje in to je zanje najobčutljivejša kazen. Ali pa so vice? Kdo mi to pove?

Vice so; to je verska resnica. O tem nas pouči sv. pismo, cerkveni očetje in pa zdravi razum. „Kdor koli reče besedo zoper Sina človekovega, mu bo odpuščeno; kdor pa govori zoper svetega Duha, mu ne bo odpuščeno ne na tem svetu, ne v prihodnjem,“ tako beremo v sv. pismu (Mat. 12. 32.). Po teh besedah Kristusovih se toraj tudi na onem svetu nekteri grehi odpuščajo. Grehi pa se ne odpuščajo v peklu, zato mora biti še neki kraj, na katerem se to lahko zgodi; ta kraj pa so vice. — Sv. Gregorij Nacijanski pravi: „Kdor se loči od telesa in umre, se ne more z Bogom združiti, če ne opere ogenj madežev, duši primešanih.“ Sv. Ciprijan govori, da se mora človek „za grehe dolgo časa v bolečinah čistiti in v dolgotrajnem ognju prati.“ In vsi ostali cerkveni očetje so jedini v tem, da so vice. — To potrjuje tudi zdrava pamet. Ločimo namreč male in velike ali smrtne grehe; mali grehi se morajo pokriti s časnimi kaznimi. Lahko se pa zgodi in se res zgodi, da človek umrje z malimi grehi na vesti; zato morajo ti kje drugje delati pokoro; delajo jo v vicah. Vidimo, da je trojna vrsta ljudij: prav dobri, prav slabi in srednje dobri ali srednje slabi. Prvi gredo v nebesa, drugi v pekel, kam pa tretji? Božja pravica jih v nebesa ne pusti, ker nič nečistega ne pride v nebo; v pekel ne gredo, ker so predobri zanj, zato mora biti neka sreda, neki kraj med nebesom in peklom, kjer se ljudje srednje vrste pokore. Po takem modrovanju prišli so že stari modrijani do sklepa, da morajo biti vice.

Kako važen in imeniten je nauk o vicah. Kdor se ne more tako visoko povzdigniti, da se mu bo treba zanje hudo pokoriti, kakor bomo pozneje videli. Toraj: misel na vice odvrta nas od malega greha, spodbuja nas pa tudi k dobrim delom, da z njimi zadostimo za male grehe. Tako nas pa ta nauk po jedni strani varuje prevelike lahkomišelnosti in brezbriznosti, po drugi strani nas pa zopet navdaja s pogumom, ker slabi človek vsekako ima mnogo upanja, da bi šel takoj v nebesa, ve pa tudi, da ga Bog zaradi malih grehov ne bo zavrgel, ampak mu dal časa za pokoro.

Druga verska resnica v tem nauku je: Kazni v vicah so jako hude. Dokler so duše rajnih še bivale na tej zemlji, zamogle so časne kazni z dobrimi deli in pokorili poplačati, v vicah pa to več ni mogoče, tukaj je treba

silno trpeti. Ta kazen in to trpljenje mora biti grehu primerno. Vsak greh, tudi najmanjši, obsega v sebi dvojno: grešnik se obrne od Boga ter se obrne k stvarjenim stvarjem. Brezbrižnost za Boga in njegove zapovedi zadene kazen, ktero imenujejo bogoslovni učenjaki „kazen izgube“, neredno ljubezen in nagnjenje do vseh stvarjenih stvari pa doleti tudi kazen, „kazen čutov“ imenovana. Kazen izgube obstoji v tem, da je duša ločena od Boga in zveličanih. Duša, ki se je ločila od telesa, zamore še le pravce niti uživanje Božje, kajti dokler je duša bila še v svojem telesu, jo je le to vezalo in vleklo na zemljo. Sedaj pa, ko je duša prosta vseh vezij, vidi prav natanko, kako neizmerno veselje da je pripravljeno izveličanim. A ker ima še nekaj madežev na sebi, vkljub vsemu hrepenenju ne doseže tega, marveč mora v vice. Ta kazen, ločitev od Boga, je najhujša kazen, ker se hrepenenje po Bogu, kateri je dušam v vicah tako blizu, vendar še ne more vresničiti. Ko bi koga zaprli v trdno ječo z močno omreženim oknom, pred okno bi mu postavili najboljših in najbolj izbranih jedil, jesti bi mu pa ne dali nič, kaj pravite, ali bi ne bila ta lakota dvakrat hujša ko sicer? Vidi jedi pred seboj, pa jih ne more dobiti! Ravno tako in podobno mora biti dušam v vicah, ki si žele Boga gledati in uživati, pa ne morejo. Ali pa še jeden primer: Gotovo ste že bili kedaj v položaju, da ste morali na kako stvar čakati. Vedeli ste, da pride to, ali da dobite ono, prav gotovo ste vedeli, da vam ne uide, pa vendar, kako težko vam je bilo čakati. Bog je dobrotar sama, duše vedo, da ga bodo prav gotovo uživale v nebesih, ali to čakanje, to je zanje njih muka.

Poleg teh muk pa je še kazen čutov, ki obstoji zlasti v ognju. Kaj ne, kako zelo peče navaden, zemeljski ogenj, kake bolečine in rane napravlja, pa ta ogenj, ki je zato, da človeka uniči! V teku tega mesca prinesla bode „Danica“ več zgodbic, ki opisujejo grozovitost muk v vicah. Za danes le tole: Jako mnogo bogoslovnih učenjakov je tega prepričanja, da tudi najmanjše muke v vicah daleč presegajo vse zemske muke, ktere so mučeniki prestali. In koliko da so mučeniki prestali, to mi menda ni treba praviti. Blažena Frančiška od sv. zakramenta pravi, da ji je neka duša potrdila, da se v vicah več trpi v jedni minuti, ko pa na zemlji v tisoč letih. Ali nismo res lahkomišljeni, da grešimo dan na dan, ne samo z majhnimi grehi, ampak tudi z velikimi, ko je vendar za male grehe treba toliko trpeti v vicah. Kako neizrečeno razžaljenje Božje je tedaj tudi mali greh.

Ta zavest je nadaljna huda muka duš v vicah. Črv vesti jih grize in peče, da niso bile tudi v malem zveste, da mu niso služile do konca življenja popolnoma nesebično in ne samoljubn. In kaj imajo zdaj od malih pregreškov in nepopolnostij, ktere jim tudi v življenju niso donašale dobička? Grozovite, nepopisne, dolgotrajne muke. Splošno uče cerkveni očetje dalje tudi to, da so vice kraj pod zemljo, podoben ječi. Vse to stori ta kraj strašen in grozovit.

Sicer duše v vicah ne morejo več grešiti in gotovo pridejo v nebesa, kar je popolnoma gotovo in resnično, a vendar kličejo nam po vsej pravici: „Usmilite se me, vsaj prijatelji moji, ker roka Gospodova me je zadela.“ Ali jim moremo pomagati? Gotovo, čudovito to razmerje. Zmagoslavna cerkev pomaga trpeči in vojskujoči se, vojskujoča se pomaga trpeči, a trpeča tudi vojskujoči se. To je ravno občestvo svetnikov, da jedna cerkev drugi zamore pomagati in svoje zasluženje v prid obrniti. Mi pomagamo dušam v vicah z daritvijo sv. maše, z molitvijo, postom in miloščino ter z odpustki. Pomočkov imamo tedaj dovolj, ne obotavljajmo se, posluževati se jih in pomagati onim, ki so umrli in potrebujejo naše pomoči. Gotovo ima vsakdo koga na onem svetu, ki ki mu je bil ljub in drag ali po družinskih ali po prijateljskih zvezah. Mar bomo trdosrčni do naših bližnjih bratov in sorodnikov? In če tudi niso morebiti več v vicah, česar pa ne vemo, kazni so dolgotrajne, dobra dela, ktera zanje darujemo, Bog obrne drugim dušam v prid. In kako hvaležne so duše v vicah! Ko so dosegle nebeško slavo, tedaj nam pač ne pozabijo, kar smo že zanje storili, in prosijo za nas pri Bogu. Da, še celo v trpljenju na nas ne pozabijo, ampak nam pomagajo, kar nas prav pogostna skušnjava uči. Že iz same sebičnosti toraj: Usmilimo se jih, vedno molimo zanje in darujmo dobra dela, zlasti pa na dan vernih duš, ktereja je cerkev nalašč za to postavila.

Cvetica iz rajskega vrta. *)

Ivan pastir. — Njegova ljubezen do ubogih. — Prvo sv. obhajilo. — Na polji.

Bog je imel posebno ljubezen do pastirskega življenja: Abelj je bil pastir, v sredi svojih čred je poiskal prerok božji zmagovalca Goljatovega, pastirjem najprej oznanijo angelji rojstvo Izveličerjevo, pastirčki prvi počaste revno dete v jaslicah, kjer je nastopilo krvavo pot na Golgoto. Jezus sam se imenuje dobrega pastirja sv. Vincenciju Pavlanskemu

*) zadnji šev. naj se popravi na strani 332. takole: Osmega vel. travna. leta 1786.

in sv. Feliksu Kantal. je bilo pastirsko življenje šola notranjega življenja in začetek svetosti.

Tudi Ivan je postal pastir. Pastirsko življenje, čeprav je samo na sebi nedolžno, ni vedno varno za nrvnost pastirjev. A za Ivana je bilo vir milostij, studenec razsvetljenja in blagoslova božjega. Veliki Bog, ki se skriva prevzetnim, toda se z veseljem razodeva malim, mu je tukaj govoril na srce Lepota narave, ki ga je vedno obdajala, in ktero je on opazoval z nedolžnim očesom, je povzdigovala njegovo srce na kvišku, in mu užigala ogenj pobožnosti, ki je pozneje tako mogočno plapolal in ogreval srca ovčec.

Blizu vasi Dardili se razprostira mala zelena dolinica. Na eni strani jo obrobja prijazen gaj, na eni strani pa cveto travniki in se ziblje žitno polje. Na kraju gaja izvira več vrelcev, ki se združujejo v studenec, ki se vije po krasni dolinici poraščeni z nizkim grmičevjem. Sem je gonil Ivan svojo živinico. Glej ga, kako koraka za njo, v desni palico, z levo pa pritiska podobo Matere Božje na srce. Ob robu gaja se ustavi. Z veseljem vriskanjem mu hitijo tovariši naproti. On pa takoj poišče vzvišeno mesto pri drevesu, in položi kip Matere Božje na travnat oltarček. Na kolena pade pred njo opominjajoč tovariše, naj ga posnemajo. Ko vse kleči okrog nebeške Kraljice in moli angeljsko češčenje, neki svet ogenj ga navda vstane in ves navdušen govori o dobri nebeški Materi.

Misli si sedaj kopico otrok, zbrano okrog svojega govornika, družega Bernardina Sijenskega, kako poslušajo njegove besede. Vse igre so pustili, lahko miselnosti, ki je nekaj navadnega pri takih ljudeh, ne opaziš, in komaj si upajo sopsti, da bi ne motili tega ginljivega trenutka. Če se pa lahkoživčki naveličajo poslušati in se razprše na vse strani, naroči Ivan jednemu svojih tovarišev, naj pazi ne njegovo čredo. Sam pa gre dalje v gaj, postavi kip v votlo drevo, in v molitev zatopljen kleči pred svojo Materjo.

Vsa njegova sveta čustva so se združevala v Bogu, svojem izviru, od koder so se razlivala naprej k starišem in potem k ubogim.

Hiša očetova je bila, kakor smo že omenili zavetišče ubogih. Dobivali so pri njem hrano, potrebne obleke in prenočišče. Tedaj je zakurila mati ogenj, pristavila velik lonec krompirja, potem pa posadila reveže okrog ognjišča, da so si ogreli otrple ude. Ko so skupaj opravili večerno molitev, jim je oče prekrbel potrebne odeje in jih spravil na svisli k sladkemu počitku.

Večjega veselja ni bilo tedaj za Ivana, če je mogel svojim starišem pomagati. Kjer je našel kakega reveža, vsak je moral z njim domov. Nekeč jih je nabral štiri in dvajset. V srce so se mu smilili ti reveži. Posebno pa ga je bolelo, če so bili med njimi tudi mali dečki in deklice. Kako se je trudil, da bi jim olajšal njih bedo. Družega za drugim je peljal k ognju in jim razdelil, kar si je sam pri jedi pritrgal. Tudi kako oblačilce je izprosil od matere za male reveže, ki so mraza drgetali. Pri tem pa je vedno mislil tudi na dušno hrano. Vedno je molil z njimi vse molitvice, kar jih je znal. Ko so se mu pa pri odhodu hoteli zahvaliti, se je skril. Dobrih del ni opravljal zato, da bi ga ljudje hvalili, marveč iz ljubezni do Boga.

Krepostnemu življenju mladega Ivana pa se moramo tem bolj čuditi, če prevdarimo, kako pokvarjen je bil oni čas, v katerem je preživel Ivan svoja mlada leta.

Ker so bili duhovniki iz Francoske pregnani, je prenehala služba božja, in le tu in tam so opravljali pobožni verniki zasebno svoje molitve; če je pa živel na skrivnem kak duhovnik ondi, je moral darovati sv. mašo po noči in deliti sv. zakramente v vedni nevarnosti. Zapriseženih duhovnikov se je verno ljudstvo ogibalo, kar se je moglo, in prave krščanske rodbine, kakor je bila Vianneyska so rajše hodile daleč, da so bili navzoči pri sv. maši, ki jo je daroval zvesti duhovnik kakor n. pr. v Ecully. A preganjanje se je nekoliko poglobilo. Že začetkom meseca maja l. 1794. je sprejela župnija Ecully več svetnih duhovnikov in dve redovnici, ki ste tudi v vsakem položaju izpolnili točno pravila svojega reda. Naj imenitnejše rodovine v Ecully so jih preskrbovale s potrebnimi stvarmi. Dobri ljudje so varovali njihovo življenje z velikimi žrtvami, in niso se ustrašili grdega vremena, če je bilo treba iti v kako goščavo, kjer so obhajali cerkvene slovesnosti. Pogumne so bile zlasti žene, ki so se udeleževale službe božje.

Med temi ženami je bila tudi mati našega Ivana, ktereja je tudi večkrat s seboj vzela. Nekega dne ju sreča duhovnik. Vpraša mater, če je deček že bil pri sv. izpovedi. Deček sam odgovori, da še ni bil. Duhovnik ga nekoliko izprašuje, in takoj izprevidi, da je za spoved že dovolj pripravljen. Na prigovarjanje duhovnikovo pusti mati sina pri starem očetu v Ecully, kjer so ga redovnice pripravljale za prvo sv. obhajilo. Mladega Ivana so redovnice stavile vsem v izgled. Ko so se dečki nekoliko priučili kršč. nauku, so jih še duhovni pripravljali. Zbirali so se zdaj v tej, zdaj v onej hiši po noči, da so bili varni pred zalezovalci.

Približal se je zaželjeni dan, ko je pristopil Ivan k mizi Gospodovi. Bilo je ob času košnje. Skrivnostni kraj, kjer se je to zgodilo, je še bolj užigal pobožnost v njem. Neki skedenj so okrasili kakor kapelico, pred vhod pa so pripeljali nekaj voz s senom obloženih, da je bil zakrit sovražnikom. Ondi je duhovnik bral sv. mašo, med katero je obhajal Ivana. Navzoči so bili stariši in pa nekaj zvestih prijateljev. Iz milega Ivanovega obličja je sijal nebeški mir.

Če je bil že pred sv. obhajilom vedno zbran in zatopljen v molitev, kolikor bolj je bil še le sedaj, ko je imel avetišče vedno v sebi. Kako zvesto je ubogal svojo mater! Ivana je stavila v izgled njegovim bratom in sestram, če niso poslušali njenih besed.

Navadno je hodil z domačimi na polje delat. Nekega dne pa je šel s svojim bratom Francem v vinograd kopat. A Ivanove moči so bile preslabe, da bi dohajal brata. Zato se je pritožil zvečer pri materi, da ne more Franca dohajati. Zato mati opomni Franca, naj malo gleda na to, da bosta skupaj delala. A Franc ji odgovori: „Ivanu ni treba toliko narediti kakor meni. Kaj boste pa potem rekli, če bi starejši ravno toliko naredil, kakor mlajši?“ Drugi dan gresta zopet na polje. Sedaj pa vzame Ivan podobo Matere Božje s seboj in jo postavi nekaj korakov pred se na tla in začne kopati.

Med delom pa vedno moli, da bi ravno toliko naredil, kakor brat. Ko dokoplje do podobice, jo zopet prestavi, in vedno prosi Marijo, naj mu pomaga. In res, ravno toliko je izkopal kakor brat njegov. In zvečer se je pa France materi pritoževal.

Kljub utrudljivemu delu je vedno rajše molil in vedno bolj pazljivo bral knjigo, ki jo je napisal Stvarnik sam. Pozneje je kot župnik pripovedoval, da je molil na glas, kadar je bil sam na polji, a tiho, če jih je bilo več. „Če sem šel iz polja domov, sem vedno molil rožni venec in druge molitve. Za norčevanje nekaterih se nisem brigal.“ Ko je pa prišel domov, je vsak večer bral zgodbe sv. pisma in ponavljal kršč. nauk.

Za igrače ni maral. Največje veselje mu je bilo, če je mogel izdelovati iz ilovice podobice, ki so predstavljale duhovnike ali redovnike, in oltarje, okrog katerih so klečali verniki. Pa tudi to je rad pustil, če je bilo treba kaj družega delati, posebno pa, če je bilo mogoče iti k sv. maši. Med njegovo odsotnostjo so mu tovariši poskrili njegovo orodje in podobice. A nikdar ni bil vsled tega nevoljen. Iz obraza je skušal nagajivca uganiti, potem 'se mu je pa lepo zahvalil, da je njegove ropotije tako dobro shranil in ga prosil, naj tudi drugič tako naredi.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

S Štajerskega. (Misijon na Kozjem.)

„Srečni in zlati čas svet'ga misijona,
O da smo včakali tudi ga mi!“

Tako kličemo s slavnim Slomšekom tudi mi prebivalci kozjanske fare, ki smo doživeli to srečo, da se je tudi v naši župniji obhajal sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. lazaristi od sv. Jožefa pri Celju od 4. pa do 12. septembra. Dasi je v tem času mnogo dela po njivah in travnikih, so ostavili ljudje skoro celi teden delo. Mnogo jih je prihitelo tudi iz sosednih župnij k službi Božji in poslušat pridige, ki so se vršile vsaki dan po tri. Cerkveni red je bil razvrščen v tem sv. času takole: zjutraj ob 6¹/₂ uri je bila sv. maša s pridigo, ob 10. uri peta sv. maša in pridiga, popoldan pa ob peti uri sv. križev pot, pridiga in slovesne večernice z dvema blagoslovoma; ta red se je vršil celih 8 dni. V soboto dne 11. septembra se je blagoslovil stari sv. križev pot, ki je bil predstavljen iz župne cerkve pa k podružnični cerkvi sv. Eme na pokopališču. Ob 2. uri popoldan se je vršila ta slovesnost. Zbralo se je toliko ljudij, da je bila cerkva natlačena do zadnjega kotička. Po blagoslovu sv. križevega pota, ki so ga blagoslovili č. g. superijor Janez Macur, so molili potem še kratek sv. križev pot za vse verne duše v vica, pa za te, ki so v tej župniji pokopane. Potem so še imeli omenjeni gospod na večer zanimivo pridigo o najsvetejšem zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Razložili so nam pomen, da je resnično in bistveno pričujoč v najsvetejšem zakramentu tisti živi Jezus, ki je nekaj živel tri in trideset let tukaj na zemlji. Potem so nagovorili domačega dušnega pastirja, da naj nam vpričo svojih ljubljenih ovčic pokaže ta najsvetejši zakrament, v katerem je res živi Jezus pričujoč. Ko so bili spremljani od več čč. gg. duhov-

nikov z gorečimi svečami v rokah, so odprli tabernakelj in postavili na oltar Najsvetejšega v očigled svojim ljubim župljanom.

Gospod govornik se je potem obrnil do vseh navzočih, da naj na glas vpiče Jezusa, v podobi kruha skritega, obljubijo, da odpustijo vsem svojim sovražnikom in razžalnikom. Pred Najsvetejšim so obljubili potem vsi z jednim glasom: odpustim — odpustimo. Kako plakanje je postalo po cerkvi, ko je tudi g. govornik vprašal sivolasega starčka, domačega dušnega pastirja, naj tudi on pred ljubim Jezusom in vpiče vseh svojih župljanov obljubi odpuščanje. Sivolasi starček je vstal in se obrnil k svojim ovčicam ter s krepkim in žalostnim glasom rekel: odpustim Vam, preljubi župljani, in vsem svojim sovražnikom, — da iz celega srca, vsem odpustim. Vsako oko se je pri teh besedah odpuščanja, zasolžilo. Potem so še nas blagoslovili z Najsvetejšim in konec je bil lepega slovesnega večera, ki nam nikoli ne izgine iz spomina.

Vernega ljudstva je bilo v tem svetem času vedno mnogo pri spovednicah. Ni ga menda župljana, ki bi ne prejel v tem sv. času sv. zakramentov, pa tudi mnogi sosedni župljani so to lahko storili. Vseh obhajancev je bilo 2300, med tem ko jih ima domača župnija okoli 16 sto duš. Res, prav lepo število. Ganljiv je bil sklep sv. misijona v nedeljo sladkega Imena Marije. Ob 1. uri popoldan je bil najpoprej sv. križev pot, potem pa veličastna procesija po trgu z Najsvetejšim, kateri se še pridruži vrla sosedna Pilštanska procesija, katero sta pripeljala č. g. šupnik Marko Tomažič in kaplan Grobelšek, da se še bolj poviša sklep sv. misijona. Pri tej velikanski procesiji je bilo nad tisoč vernega ljudstva in mnogo čč. gg. duhovnikov; ki so z gorečimi svečami v rokah spremljali sv. Rešnjo Telo. Celi kozjanski trg je bil ta dan praznično oblečen. Z zelenjem so bila okna okrašena in mnogobrojno število svečic je gorelo Najsvetejšemu na čast. Bilo je tudi lepo število belo oblečenih deklic. Med procesijo se je lepo pelo in molil sv. rožni venec. Potem so imeli sklepni nagovor gosp. superijor Macur, proti koncu proseči blagoslova božjega za sv. Očeta Leona XIII., za svetlega cesarja, mil. knezoškofa, domačega g. kanonika in g. kaplana, vse sosedne župnike in vse župljane. V svete misli zatopljeni smo sprejeli papežev blagoslov. Z zahvalno pesmijo Te Deum in blagoslovom s presv. Rešnjim Telesom se je sklenila prelepa slovesnost.

Najiskrenejšo zahvalo izrekamo čč. gg. misijonarjem za njih trud, katerega so z nami imeli; večni Bog naj jim bo plačnik! Prisrčna hvala pa tudi našemu skrbnemu dušnemu pastirju č. g. kanoniku Bosini, da so nam pripravili že tretjokrat toliko duhovno veselje, odkar so pri nas, namreč; prvo krat, kar nam kaže napis na misijonskem križu. Spomin na sv. misijon 1876, kar se še prej ni nikoli zgodilo v tej župniji. Drugikrat pa l. 1886 in sicer eksercicije za stoletnico, kar župnija obstoji, in pa letos. Tudi vsem drugim čč. gg. duhovnikom, ki so pomagali spovedovati bodi najiskrenejša zahvala! Nam pa dodeli ljubi Bog, da ostanemo stanoviti v storjenih dobrih sklepih.

Iz Jugoslavije. Kdor hoče narodu svojemu pomagati in mu koristiti duševno in telesno, naj se trudi in deluje v prvi vrsti za krščansko versko

vzgojo in krepostno življenje, in to notranje in vnanje. Notranje: s krščanskimi nauki, cerkvenimi govori, iskreno molitvijo in drugimi pobožnostmi; s pogostnim prejetjem sv. zakramentov, z obhajanjem sv. misijonov, s premišljevanjem življenja in trpljenja Gospoda našega Jezusa Kristusa in večnih resnic sv. vere. Vnanje: Z večkratno slovesno službo Božjo, obdržavati dostojno razne bogoslužne cerkvene obrede, n. pr.: v vsaki župni cerkvi naj se vpele popoldanska nedeljska in prazniška služba Božja z večernicami, kajti tudi popoldan je Gospodov dan; kako žalostno in neprav je, da se ob nedeljah in praznikih ves popoldan ne sliši zvonov, nikoga ni v cerkev obiskat in molit živega Boga v presv. zakramentu altarja; dalje: Naj bi se povsod obdržale procesije sv. Marka dan in križev teden kolikor je mogoče slovesno obhajati pomenljive obrede, sv. velikega tedna in častiti spomin Gospodovega ustajenja. Na praznik presv. Rešnjega Telesa naj bi se ne opustila slovesna procesija z Najsvetejšim. Skrbelo naj bi se, da so cerkve, kapele in cerkvice, kamor se verniki zbirajo k službi Božji, kolikor mogoče očiščene, snažne in olepšane; oltarji pravilno urejeni, čisti in snažni, osobito tabernakeljni, v kojih biva osebno Jezus Kristus v najsv. Zakramentu, oltarni prtovi in cerkvena perilna obleka mora biti čisto oprana in lepo vglajena; liturgična obleka, sv. posodje in orodje snažno, čisto in pravilno itd. Vrh tega mora biti dostojno cerkveno petje, gojiti se morajo razne sv. pobožnosti in bratovščine, osobito pa skupno večkratno obiskovanje, češčenje in moljenje učlovečenega Boga Gospoda našega Jezusa Kristusa v presv. zakramentu altarja. Človek obstoji iz duše in telesa, zato mu je treba notranje in vnanje vernosti, in bogoslužnosti. Sv. Cerkev obstoji iz duševnih in telesnih, vidnih in nevidnih udov ali članov; vse sv. skrivnosti, sv. zakramenti in deljenja milosti v sv. Cerkvi imajo vidna znamenja, ker se vidnim osebam delijo in pred vidnimi člani, verniki, opravljajo. Zatorej je potrebno, da se cerkve, oltarji, sv. podobe, cerkvene obleke, posodje, orodje, lepotiche tudi vidno vzvišeno, lepo in častito kaže. Z vsem tem se spozna svetost, vzvišenost, častitost, lepota in znamenitost sv. kerščanske rimo-kat. Cerkve vere in bogoslužja. In to mnogo pomenljivo deluje in vpliva na verne kristjane in celo na drugoverce... Skrbite najpoprej za nebeško kraljestvo in njegovo pravico, vse drugo vam bode privrženo; istotako naj bi rodo- in domoljubi najprvo skrbeli za kraljestvo Kristusovo, ki je sv. Cerkev na zemlji, za dostojne cerkve, koje so pravi narodni domovi na tej zemlji, za cerkvene naprave, za notranje in vnanje živovno kerščansko življenje in bogoslužje, in gotovo bode Bog vse drugo časno potrebno narodu navrgel in podelil, ga ohranil, včvrstil, branil in oblagodaryl. Naj deluje pridno vsak po svojih močeh, znanju in in zmožnostih in Gospod Bog bode dal vspeh, blagoslov in stoterni sad.

Razgled po svetu.

Dunaj. Razmere v avstrijskem parlamentu so še vedno nejasne in neugodne. Desnica ni več tako trdna, kot je bila prej; nemški nacionalci še vedno nadlegujejo zbornico z obstrukcijo. Slovenski posla-

nec Šuklje, ki je v tako važnem trenutku iz same častihlepnosti izstopil iz „slovansko krščanske narodne zveze“, snuje sedaj nov klub, v kojega bodo pristopili vsi divjaki, to je oni poslanci, ki do sedaj niso pripadali nobenemu klubu. Šuklje bo skoro gotovo klubov predsednik. S socijalnim demokratom Kronawetrom se bčdeta bolje razumela nego z dr. Krekcm. Ta Šukljejev korak obsojajo razven „Slovenskega Naroda“ vsi drugi slovenski listi. Da pa ta liberalni list, ki je poln nedoslednostij, zagovarja svojega pristaša, je umevno, brez posebnega komentara. Vseslovenski shod, ki je izrekel slovanski zvezi zapupnico, obsoja že sam ob sebi uskoka — Šukljeta.

Rim. Laški ministerski predsednik Rudini smatra katoliška društva kot ravno tako nevarna kakor socijalno demokratiška. Prepovedal je vsako zborovanje v cerkvi in tudi zunaj. Začel se je pravi kulturni boj po vsem Laškem. Koliko koristi mu bo to preganjanje prineslo, bomo kmalu videli.

V Milanu so imeli prostozidarji svoj shod, ktere ga jim pa vlada ni prepovedala, ker ima prostozidarje, dasiravno so sovražniki državne in cerkvene oblasti, za bolj mirne ljudi nego poštene katoličane.

Belgija. Katoliški žurnalisti so obhajali petdesetletnico slavnega katoliškega časopisa „Patrie“. V ta namen so obhajali veliko slovesnost. Sv. oče so brzojavno pozdravili žurnaliste, želeč jim najboljšega vspeha pri nadaljnjem delovanju za dobro in sveto stvar.

Palestina. Zgradbe samostanov se jako pridno nadaljujejo. Benediktinke so razširile samostan na Kalvariji. Samostana sester „večne molitve“ in sv. Vincencija sta tudi že dodelana. A tudi drugoverci ne zaostanejo. Protestantje in ruski razkolniki jako pridno zidajo hiše božje. Nemški cesar pride osebno v Jeruzalem, k otvoritvi nove protestantske cerkve.

Amerika (Katoliško vseučilišče in zastopniki sv. stolice) Ponosna dika cele Amerike posebno pa zjedinjenih držav in njenih vrlih katoličanov, je katoliško vseučilišče v Washingtonu.

V uvodnem govoru, s kojim se je otvoril letošnji tečaj za socijalno ekonomijo, so znamenite misli, ki nam pojasnjujejo razmerje med vero in politiko v življenju kakęga naroda. — Ko se govori o krščanski veri v politiki, razumevajo se pri tem neka stalna pravila, po kojih morajo vladarji vladati, ozirajoč se na zakon božji in na pravo podanikov, skrbeč za mir in blagostanje narodov, ki se trajno ne more doseči, ako se teptajo z negami zakoni Najvišjega in se ne poslušajo glas vesti ter se zanemarja ljubezen do bližnjega. Program na videz najboljši ktere koli stranke, ako je v nasprotju s temi pravili, je prazna fraza v to svrhu, da se slepi prostost; delovanje dotične stranke je tem bolj škodljivo, čim bolj se osebne koristi predpostavljajo občnemu dobru celokupne države. Krščanska vera izključuje egoizem, nasprotno pa ga povzdiguje, krepi in ohrani. Celo življenje na tem svetu ni družega nego hud boj. Kakor velja to za posamnike tako tudi za cele države. Kje je država, ki bi bila obvarovana od raznih navalov in bojov, ob koje temelje ne bo udarila prej ali slej jeza razpaljenih strastij? Ako se pa zmajejo temelji, kaj bo iz zgradbe, kaj iz države? Pazite toraj vladarji in vi, v kojih rokah je sreča države in ljudstva! Vedite, da se nenadoma more napraviti nevihta; ako ne bodete krmarji na pravem mestu, kaj potem? ako nimate v svojih prsih trd-

nega in nevstrašljivega krščanskega prepričanja, bode li imeli dovolj samozatajevanja in trdne, nepogljive volje, da obdržite poverjeno vam ljudstvo na poti poštenja in pravičnosti? O sreča, ako ste verni in značajni možje, za vami bo tudi ljudstvo kakor zlato skozi ogenj skušnjav šlo. Toda, ako ste slabočni in omamljivi, ako se v srcu izneverite Bogu svojemu, žal, zla dovolj: ker pri tem je nemogoče, da se vaše osebne ladije ne bodo zadele ob grebene divjih strastij in neredov; vi se morda rešite, toda če zadene ladija dobrih državljanov ob skalo, trpelo bo občno dobro; kri bo tekla, ako ne bo še večjega zla, uničena bode mila naša domovina! — Življenje politično slede najtežje dolžnosti.

Kak človek si, ako jim nisi kos; toda gotovo jim nisi, ako je tvoje srce prazno, ako ni napolnjeno s krščanskim prepričanjem. Življenje politično ima mnogo nevarnostij in raznih skušnjav, ki so včasih tako velike, da je dežela večkrat radi njih v velikih nevarnostih. Proti razumu in pravici se bore ljudske strasti in osebne koristi, hoteč premagati občne in javne, a to ne sme biti; da se pa to ne zgodi, se moramo poprijeti z vso močjo sidra krščanske vere. Kako neovrgljiva resnica je, da je vsaka oblast od Boga, tako da morejo zakonodavni faktorji nedvomno ozirati se vedno na rek, ki pravi: Država, vezana si na zakon božji! Dokler vladajo v ljudstvu o teh resnicah jasni pojmi, dotlej je dobro; ako se pa mešajo, tedaj vedi, da je prišel čas nazadovanja in nastopnega razpada, kar vodi v gotov neizogiben pogin.

Katoličanstvo lepo napreduje in opravičeno je upanje, da se bo v prihodnje še lepše razvijalo. Koliko je bilo pred 50. leti katolikov? Prav malo! Bila je to misijonska država v pravem smislu in se je po tem tudi upravljala. Od škofov je zaviselo vse; bila je prava očetovska samooblast. Tako stanje je imelo brez dvoma gotovo mnogo dobrih posledic, iz druge strani pa je bilo povod mnogim razporom, ktere je bilo jako težko odstraniti. Naravnost na Rim se je bilo treba dostikrat pritožiti; toda jasno je, da je glede na oddaljenost, razliko jezika, stroškov in raznih ovir, vse to postopanje bilo jako težavno in včasih tudi brezuspešno. Počasi se je obrnilo na bolje, zahvaliti se je treba pokrajinskim zborom, ki so naredili posebne zakone za ondotne razmere: pripomogla so k dobri stvari razna sodišča, ki bodo čuvala, da se zakoni do cela izvršujejo; a to ravnanje je bilo vendar nepopolno toliko časa, dokler niso duhovniki in škofje pozdravili v svoji sredini zastopnika sv. stolice. S tem so zabranjene mnoge ovire, radi kojih se je moralo često prekršiti cerkveno pravo. Kardinala Patollija je nasledil magr. Martinelli, izredno sposoben za tako častno službo. Amerikanci morajo res hvaležni biti sv. očetu, ki je tako skrbel za nje, in se truditi, da se izpolnijo vroče želje sv. Očeta v večjo slavo sv. Cerkve in na radost in veliko korist ameriškanih katoličanov.

Dne 18. spt. na kvaterno soboto, prejela sta dijakoniat v St. Pavelskem semenišču bogoslovca gg. Janez Seliškar, stricnik mil. škofa Jak. Trobeca in Franc Kerže, rodod Ljubljancan. Čestitamo!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

1.) **Vsi svetniki.** Danes in vse dni meseca vse naznanjene pa še ne objavljene ali nenadne zadeve. Ojačenje krščanskega upanja na večno zveličanje. Nadomeščenje nagrobnih vencev z darovi in miloščino.

2.) **Verne duše.** Živa vera, da so res vice. Pomoč v jako betežnem položaju. Bolniki tega meseca.

3.) **Sv. Pirmin.** Južna Nemčija. Duhovniki in obhajanci. Krivoverci, ki hrepene po katoliški materi sv. cerkvi.

4.) **Sv. Karol Boromejski.** Važne politične volitve. Škofovski uradi in predstojništva sememenišč. Dobre skušnje.

5.) **Sv. Ocharija.** Spreobrnjenje brezbožnih starcev. Dobro sporazumljenje med stariši in dorašlimi otroci.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, predestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba, da bi jo ljubi Bog rešil velike skrbi. Uališanje se naznani v »Danici«.

Zahvala:

V najhujši stiski zatekel sem se s prošnjo k Bl. D. Mariji, in uslišan sem bil. Čast in hvala Mariji! K.

Listek za raznoterosti.

Muke v vicah. 1. Španskega kralja Sancia so zastropili in umrl je. Njegova soproga, kraljica Guda, molila je pridno noč in dan za njegovo dušo in vsako soboto postila se je na čast Materi Božji. Jedno soboto prikaže se ji Sancio v črni žalni obleki in na obrazu so se mu brale silne muke. »O ko bi ti mogel jaz dopovedati,« ji reče »kako grozno je moje trpljenje v vicah, potem bi se v tebi še bolj vnelo sočutje do mene; za Boga, pomagaj mi, pomagaj mi!«

2. Frančiškanski brat Janez ni šel po juternicah nič več v svojo celico, ampak vselej je do jutra premolil v cerkvi. Ko je neko noč po juternicah zopet tako molil, prikazal se mu je angelj in mu rekel: brat Janez, tek tvojega življenja je končan; sporočam ti od Boga, da si lahko zbereš jedno milost, katero hočeš: ali jeden dan v vicah, ali še 7 dni najhujšega trpljenja na zemlji. Ker si je brat Janez raje zbral 7 dni trpljenja na tem svetu, obšle so ga takoj vsakovrstne hude bolečine; lotila se ga je takoj silna mrzlica, protin v rokah in nogah, bolečine v strani in druge bolezni. Najbolj ga je peklo, ker je ob njegovi postelji stal hudič z li-

stom v roki, ki je bil podpisan z vsemi njegovimi grehi, ktere je kedaj storil in kar je kedaj slabega mislil. Vrag mu je v eno mer pripovedoval radi teh grehov, ki si jih storil z mislimi, z dejanji in z jezikom, si pogubljen na dno pekla! Od tega trenutka dalje se ni mogel na nobeno dobro delo domisliti, ktero bi bil storil, ni se mogel spomniti, se je li kedaj skesano spovedal in ali je sploh v red stopil; popolnoma za gotovo je mislil, da je res pogubljen. Če so ga drugi bratje prašali, kako mu je, odgovoril je: slabo, kajti pogubljen sem. Ko je 7 dni preteklo, prikaže se mu Jezus in ga vzame s seboj v nebesa.

Uboge duše v vicah varujejo svoje dobrotnike.

1. Cistercijski letopis pripoveduje o nekem plemenitašu, ki je bil zelo pobožen in je mnogo molil za uboge duše v vicah, posebno kadar je šel mimo pokopališča. Nekega dne so ga zasledovali zavratni morilci. V strahu pred njimi beži na pokopališče in tu moli prav pobožno za uboge duše. A njegovi sovražniki ga najdejo in prihrume nanj. Že potegnejo meče, ko osupnjeni zapazijo po vsem pokopališču polno oboroženih mož. Misleči, da so to duhovi, so prestrašeni vsi zbežali. Plemenitaš je od sedaj še bolj goreče molil za rešenje ubogih duš.

2. Pred nekaj leti so šli trije možje s precejšno svoto denarja čez sv. Gotthard. Ko pridejo v gozd, v katerem večkrat roparji preže na popotnike, molijo rožni venec za verne duše. Roparji so res bili tam, a si niso upali popotnikov napasti, kajti videli so oborožene jezdece pred in za njimi, o katerih ti trije popotniki niso nič vedeli. Jezdeci so bile uboge duše.

3. Tri dekleta stanovala so sama v neki hiši; dosti so molile za uboge duše. Neko noč ulomijo tatovi v hišo; bili so že pred sobnimi vratmi. Kar zaslišijo ropot, kakor bi več oseb po stopnjicah šlo in zbeže. Kadar so še poskušali ulomiti, vselej se jim je tako zgodilo.

Mlada ljubimka Srca Jezusovega. So otroci na svetu, o katerih bi človek lahko rekel, da niso v Adamu nikdar grešili. A svet o takih otrocih navadno pravi, da ne bodo dolgo živeli. In res je tako; kakor da bi Gospod ne mogel pričakati, da pride k njemu v raj taka izvoljena duša, zato jo zgodaj, prav zgodaj pokliče k sebi iz te sozne doline.

To se je godilo mali 10letni deklici, učenki č. sester usmiljenk v Travniku, ki je umrla jeseni l. 1892

Janja, tako je bilo deklici ime, je bila izredna deklica. Ko so se drugi otroci igrali pred hišo, se ni nikdar vdeležila igre, nego je v sobi sedeč brala in pisala, kar jej je naložila č. sestra; a poleg tega je bila tako marljiva, da ni gledala ni nadesno ni na levo. Akoravno je bil največji hrum in šum na cesti, se Janja niti za trenotek ni oddaljila od svoje naloge. Ko jej mati pravi, da naj gre med druge otroke, da se poigra z njimi, tedaj je vzela pletivo svoje in je mesto zabave hodeč med drugimi otroki pletla, kot bi bila č. sestra.

Že l. 1890. ravno na praznik presv. Srca je bila vpisana v bratovščino presv. Srca Jezusovega in apostolsko molitev. Te molitve pobožno opravljati jej je bila sedaj njena prijetna dolžnost. Pride dan prvega sv. obhajila, dan veselja, poln neizrek-ljive blaženosti za tako bogoljubno srce. Prišedši domov od sv. obhajila, vsklikne Janja: Mati, mati,

ne maram sedaj umreti, dasiravno bi šel gospod župnik in oč. sestre preč menoj na pokopališče. Ali ni morda bila to slutnja, s katero je dal Odrašenik že naprej čutiti, da bo kmalu prišel po njo? Zakaj niso še pretekli trije meseci in ona nevarno oboli.

Bilo je sv. Rešnjega telesa dan. Zjutraj je v beli obleki posipala cvetje pred svetim zakramentom z drugimi deklicami. Dasi je bil dan hladen in oblačen, vendar potoži deklica materi po procesiji, da jo glava boli. Popoldne gre k večernicam, a prišedši od teh domov se vleže. Jedno željo je še imela, da dobi molitvenik sv. Alojzija. Od tega dne ni več vstala. Noge so jej otekle, prevideli so jo s svetimi zakramenti; toda vedno je bila pri polnej zavesti. Slednjič napoči zadnji dan. Ravno 20. oktobra, ko so oč. sestre obhajale v svoji cerkvi praznik (žegnanje) Matere nebeške, izgubi zavest. Druge njene sovratnice so vse hitele v cerkev k svečani službi božji, da dobe odpustke; a v istem času se odpravljajo duhovnik k Janji, da jej podeli cerkveni blagoslov za odločilni trenotek.

Uboga Jenja leži na smrtni postelji v temni sobi in govori neumljive stvari. Dolgo čaka duhovnik, da bi se zavedla bolnica, med tem pa mu mati in njene sosede naštevajo vse Janjine vrline in čednosti.

Mene nesrečnice, pravi mati, kako je bila pa metna, kot da bi imela 20 let. Kako lepo je znala brati, pripomni soseda, da je vse jokalo, kedar je pričela.

Na to vprašajo bolnico: Janja, vidiš li gospoda župnika? Glej, g. župnik so prišli!

Sedaj pregrne mati mizo z belim prtom, prižge sveči, da bi jej podelili sv. zakramente. Tedaj odpre deklica svoji nedolžni očesi in opazivši duhovnika, oblečenega v cerkvenem oblačilu s štolo, začne zdihovati, toda nobene besede niso mogli umeti. Duhovnik vedoč, kaj mu je storiti, jej da odvezo in sv. poslednje olje in slednjič jej podeli še papežev blagoslov. Janja se ne zave več in tako umrje še istega dne. Ko zazvoni opoldne angeljski pozdrav, tedaj poleti njena čista duša v raj k nebeški Materi.

Preteklija slika se je vršila v Kutelichah blizu Prage. Hči posestnika Mahala se je omožila. Predno pa gresta nevesta in ženin v cerkev, stopita še pred pet in devetdeset let staro prababico, da bi prejela njen blagoslov. Starka položi s solznimi očesi svoji roki nad nevesto in poskuša govoriti; toda nena doma utihne glava in mrtva pade v naročje nevestino.

Čudna so pota Gospodova!

Oče naš. Neki potujoči duhovnik naleti nekega dne na mladega pastirčka, ki je pasel svojo čredo. Pastirček je bil povsem prosto opravljen, a zunanost njegova je razodevala nekaj posebnega. Duhovnik se mu približa in ga ljubeznjivo vpraša: Kaj ne, mali, ti si celi dan sam na paši? Ali ti je dolgočasno, kaj ne? — Ne, velečastiti gospod, — pravi dečko — zabavam se z nekim poslom. — Kaj pa delaš? — Znam lepo molitvico, katero molim cel dan, in to me najbolj veseli. — Ti menda vendar ne moliš celi dan? — Celi dan, gospod, molim eno molitvico in ne morem nehati, ker je tako lepa in tolažljiva. — Tedaj mora biti molitev jako dolga, da je ne moreš

končati? Ne, ona je prav kratka. — No, sedaj pa povej, kaka je ta molitev in kako jo moliš? Ta molitev, pravi pastir, je Oče naš. Predno jo začnem moliti, povzdignem svoje srce k Bogu ter ponižno pravim: „Oče naš, kateri si v nebesih!“ In sedaj mislim na neskončno dobroto, katero mi skazuje dobri Bog, da ga smem imenovati očeta. Ali je pač mogoče, da imam jaz revni pastirček ljubega, vsemogočnega Boga za svojega očeta? Te in veliko drugih mislij, katerih vseh pa ne morem ponavljati, me napolnjujejo s čudenjem, hvaležnostjo in ljubeznijo nasproti Bogu. — Vidite-li, častiti gospod, za onim drevjem siromašno vasico, ki ima samo nekaj malih in revnih hišic? Ondi je moj rojstni kraj. Stariši moji so zelo revni. Ali, neizmerna milost božja, tudi meni ubogemu je dovoljeno reči isto, kar bogatašem po mestih: „Oče moj!“ Kakor Vi, častiti gospod, tako sem tudi jaz dete božje. — Duhovnik je bil po teh besedah vidno ganjen; pri odhodu se še enkrat ozre k dečku ter mu reče: Moli tudi še zanaprej, modri Bog te ne bo pozabil, ampak blagoslovil in te storil še prav srečnega!

Molitev pred jedjo in po jedi. Starega lončarja povabili so nekaj na ženitnino, kjer je bilo tudi nekaj mladih ljudi. Ko je bilo vse na mizi napravljeno, sedejo svatje za mizo in so voščili drug drugemu dober tek ali kaj drugega takega. Lončar pa se istopi k svojemu prostoru, sklence roke in tiho moli, kakor je bil že od mladih nog navajen. Nato sede k mizi in je. Jedan mlekozobih mladičev mu reče, hoteč se nekoliko ponorčevati: „Kaj ne, ljubi lončar, pri vas je še stara šega, da mora vse moliti?“ „Vse?“ pravi lončar, „vse tudi pri nas doma ne moli.“ „Potem pa še v svoji hiši niste gospodar,“ pravi mladič. „Veste,“ odreže se lončar, „v hlevu doma imam dva prešička, in ta dva nikdar ne molita, če se jim prinese jedi, sta se gotovo vrgla po novi šegi.“

Še jedna taka. Župnik z dežele pride po opravkih v mesto in opoldne kosil je v gostilni, koder je obedovalo več mladih ljudi. Župnik naroči si kozliča. Prinesejo mu ga. Predno začne jesti, moli tiho molitev pred jedjo. Smrkolini pri drugih mizah začno se smejati, in jeden, ki je bil posebno srborit, reče svojemu sosedu: „Mož moli kozla.“ „Že vidim,“ pravi župnik prav mirno, „vi se mi smejete, ker molim. Kozlič in jaz, oba je ustvaril Bog, oba sta stvari božje. Kozlič ga ne moli, jaz pa kot kristjan in človek imam dolžnost in zato tudi razum, da ga molim.“ Zasmehovalci so umolknil in se sramovali.

Otroci. Stara mati kaže sedemletni vnukinji podobno, ki je predstavljala sv. Petra in ji pravi: „Vidiš, to je sv. Peter z nebeškim ključem.“ Hčerka si to dobro zapomni, gre k oknu in nepremično zre proti nebu. Stara mati to zapazi in jo vpraša: „Zakaj pa gledaš tako pazljivo proti nebu?“ „Draga babica,“ pravi mala, „povej mi, kje je pa ključavnica jaz je ne najdem?“

Dobrotni darovi.

Za sv. Dostinac: Preč. g. J. Rozman, kanonik, 10 gld. — Čast. g. J. Lovšin, upravitelj Polomski, 15 gld. 56 kr. za mesto Kočevsko.